

zda je tělem či sloní — že sloň je to, přiznati nechce.
Líbá a polibky cítí, k ní mluví, ji bere v svou náruč,
věří, že při dotyku prst hoří se do měkkých údů,
strach má, aby snad tlakem jí modřiny nenaskočily.
Brzy k ní hovoří sladce a brzy zas nosí jí dárky,
které jsou děvčatům milé: tak muše a oblázký něžné,
malé zpěvavé ptáky a květinky pestrobarevné,
barevné ke hrani míčky a z jantaru drobnosti různé.
Krásné šaty jí na údy klade a přidává šperky:
prsteny s kamením drahým a na šíji náhrdelníky,
do uší lehoučké perly a na prsa řetízky zlaté.
Všechno jí sluší, ač nemene krásná i bez šatu zdá se.
Potom jí na lůžko vloží, kde rozprostřel nachový přehoz,
družkou lože ji zve, pak zlehka jí nakloní šíji,
jak by to cítit měla, ji uloží v prachové peří.
Prisel Venušin svátek, jenž slavně se na Kypru slaví.
Jalůvky ohnutých rohů, jichž špice zlatem se skvěly,
padaly před oltářem, kov bělostné šejje jim protal.
Kadidlo kouřilo vlní, když k oltáři přistoupil sochař
s darem a nesměle prosil: „Když všechno dát můžete, ať je
chotí mou — ‘váhal však říci, ta dívka ze sloni’, proto
, chotí mou nechat je žena, té ze sloni podobná vzhledem.“
Poznala Venuše zlatá, jež slavnosti přítomna byla,
kam jeho směřuje přání, a přízeň mu najevo dala
trojím jazykem ohně, jenž do vzduchu vyšlehl třikrát.
Mistr když odešel domů, hned mříká koše své dívky,
přilehně na lože k ní a líbá ji: zdá se mu teplá,
přiblíží ústa k ní znova a také ji na nadřech hladí:
sloň, tím dotekem měkne a odloží náhle svou tvrdost,
hoří se pod prsty jeho, jak vosk když na slunci změkly
palcem hnísti se dá a přetvářet do různých tváří,
stává se tvárnějším tím, čím více jej hněteš a mačkáš.
Sochař se diví, má nejistou radost, však bojí se šalby,

proto zkouší, pln lásky, vždy poznovu předmět své touhy:
pod prsty cítí, jak žily jí hřív, že tělem se stala.
Tu teprv kyperský sochař dík horoucí modlitbou vzdává
Venuši za její zázrak a konečně polibky tiskl
na pravá ústa, a dívka ty polibky cítila ihned,
zarděla se a zvedl zrak jasný k obloze jasné,
nebesa vidí a s nimi těž zároveň milence svého.

Bohyň prála jímu těž, když takto je k manželství
svedla,
a když devětkrát měsíc své růžky do kruhu sloučil,
Pafé se narodí jím, jež Kypru dá Pafia jméno.

Myrrha a Kinyras

Kinyras synem byl jejím a kdyby byl bezdětný zůstal,
mohl být tento král těž počítán k blaženým lidem.
Děsný bude můj zpěv! Pryč, dcery, pryč otcové jděte!
Bude-li lahodit však má písce vašemu srdci,
v téhle mi nevěřte věci a nevěřte, že se to stalo,
a když už budete věřit, též ve trest za ten čin věřte!
Jestliže příroda sama tu ohavnost připustit mohla,
Thrákum blahopřejí a blahopřát zemi své muším,
celému tonu krají, že vzdálen je od oměch koněn,
kde se tak veliká zrodila něrest: at balzámem vonným,
amónem, skorici, zázvorem až si a kadidla zmky
oplyvá Pancháia ostrov, i jinými vonnými květy,
at i myrru ted rodí: přec nestál ten nový stron za to.
Cupido popírá sám, že sípem svým poranil tebe,
Myrrho, i pochodej svoji on z takové omlouvá viny,
jedna však ze tří Lític té ožehla plamenem styzským,
svými hady tě uškla. Je zločinem nenávist k otci,
zrudná však láска k němu je zločinem věříšm než záště.
Odevšad vybraní muži a Východu celého mládež